

vrienden kwamen hem spreken en betuigden hun smart. Waarover zij dat eigenlijk kwamen doen, zegt Brakel niet, maar ik houd, met het oog op wat wij van den Rotterdamschen Kerkeraad straks zullen zien, de onderstelling niet voor al te gewaagd, dat de vrienden heel de houding van Brakel nu reeds betreurden en hem dat onverbloemd zullen hebben gezegd. Het kunnen voeren van een ideëelen strijd voor het recht behoort nu eenmaal niet tot de alledaagsche bekwaamheden en ik acht het zeer waarschijnlijk, dat zijn eerwaarde vrienden hem zullen hebben voorgerekend, dat al zijn strijden toch niets gaf, dat Crombrugge er toch niet mee in Rotterdam was te krijgen en dat hij dus het verstandigst deed met zich stil te houden. Brakel verhaalt ons, dat zijn gestel onder dit alles in de war raakte. Geen wonder, voor een man als hij was het dan ook om er ziek van te worden. Hij gevoelde behoefte aan rust, begreep dat een tijdelijk ontwijken van den strijd in de gegeven omstandigheden eisch van voorzichtigheid was en besloot voor eenige weken de stad te verlaten, na zelf door het optreden van andere predikanten in zijn beurten te hebben voorzien.

De commissie, het kort begrip van Brakels preek intuschen nader onderzocht hebbende en door zijn optreden in de weekbeurt niet zachter gestemd, rapporteerde in de vroedschapsvergadering, dat zij bij haar vroeger gevoelen bleef, waarop den 9 Augustus werd besloten, dat Wilhelmus à Brakel — het Ds. is er nu af — binnen vier weken aan de regeering «behoorlijke ende convenabele reparatie en satisfactie» zou hebben te doen of anders «voor een onwaardigh en inhabil burger, ende poorter deser stad werden gehouden ende (hem) de protectie ende inwoninge deser stede zyn ontseyd».

Op een Zaterdagmiddag in Augustus, twaalf dagen nadat dit besluit was gevallen, had Brakel, van zijn uitstapje